

Copyright © 2019 Gojko Božović
Copyright © 2019 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednica:
Jelena Nidžović

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Jelena Jaćimović

Prelom:
Danilo Lučić

Štampa:
F.U.K. d.o.o.

Tiraž:
1000

Izdavač:
Kontrast izdavaštvo, Beograd
Klaonička 2, Zemun
jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

GOJKO BOŽOVIĆ

TIHA ZVERKA
PODNEVA

Izabrane pesme i hronike

KONTRAST
Beograd, 2019.

PUTOVANJE U NOĆ

Putovao sam celu noć,
Sam u gomili tela,
Budio sam se među usnulim,
Besan i bez sna,
Pa onda začuđen što uopšte putujem
Nisam znao gde tačno idem
I koga ću sresti na kraju puta.
Jedino je bilo dobro
Što je trajala noć
Dok su promicala mesta
Bez svetla, dok su se dizali glasovi
Kao da je sudnji čas,
Pa onda zamirali kao da ih nije ni bilo,
Kao mala noćna halucinacija,
Kao potreba za glasom
U gomili usnulih tela.

PREVOJ

Iza prevoja,
Jednog od mnogih,
Ugledao sam napušteni život.
Ništa osobito:
Sve što sam imao.
Nijedna reč, samo slike,
Jasne do sažetosti.
I samo je sumrak
Koji je naglo padao
Odlagao pitanje:
Da li postoji još neki prevoj
Iza koga ću ostaviti
Sve što sam imao?

NIZ PADINU

Kada sam poslednji put
Prolazio tim putem,
Niz padinu su se osipali
Boja zemlje i boja oseknute poplave.
Zemlja je nestajala pod predmetima
Odbačenim iz automobila
Čije je kretanje jedina garancija
Da će jednom sve doći na svoje mesto.
Put se gubio iz vida,
I izranjao posle prevoja
Kao osvojeni plato izvesnosti.
I ponegde se ukazivala reka,
Ako je to bila ista reka,
U kojoj su se sabirale sve vidljive vode.
Ali se nije videla nijedna kuća.
Kao da još nije rešeno ko će da ih nastanjuje.
Mada smo prolazili kroz krajeve
U kojima se kuće temeljnije ruše nego što se grade.
Niti se ijedan čovek
Pomaljao duž usamljenog puta.

SENKE

Primetite li da se
Senke brzo sklapaju
Za retkim, sve ređim, prolaznicima,
Znajte da ste dospeli
U područje velikih planina.
Ali kada povremeno opazite
Mesta davno ugašenih vatri,
Nalik na u žurbi očišćenu ranicu,
Znajte da ste otišli i dalje,
U vreme pre seobe naroda.

JOŠ JEDNOM

Sve je govorilo:
Ne zaboravi me,
Na poznom dnevnom svetlu,
Posle dugačkog putovanja.
A ja nisam mogao
Ni da pamtim,
Ni da zaboravim,
Ni da skrenem pogled,
Niti da u poznatom prostoru
Razlikujem jednu od druge stvari.
Kao da se nisam vratio,
Kao da to nisam video,
Kao da, još jednom,
Nisam bio na početku.

USRED NOĆI

Duša je pokrenuti zvuk
Što se u predvečerje nastanjuje
U usporenim prolaznicima.
Uzvik radosti od koje se
Ništa nije promenilo.
Uhvaćeni odsjaj
Nečega što je ostavljeno
Da bi se videlo iz automobila
Usred noći.

KAO U SNU

Lako kao u snu,
Tako kažu svi koje znam,
Tako ponekad i ja kažem
Kako bih se razumeo sa drugima.
Ali meni nije lako kao u snu.
Niti znam kako sam
Dospeo u taj prostor,
Među neispričane mitove,
Niti znam kako ću se
Vratiti u svet bolestan od stvarnosti,
Otrežnjujući stvarni svet,
Niti bih umeo da ispričam
Ma koji svoj san.
Ne znam šta se dogodilo u snu,
Ali osećam težinu odlaska i povratka,
Mučnu kao putovanje
Sa granicama i carinicima.
Kada pokretom ruke,
Prvim posle sna,
Skinem teret obamrlosti,
Tada najbolje znam da
Nije lako u snu.
Da stvarni svet
Možda nije ni napušten.

SVETLA

Pre nego što sam prešao reku,
Na drugoj obali su se upalila svetla.
Planula je svetlost i uzbuđenje je
Naraslo kao testo.
Svetla su se pomerala
Kao živahni plamenovi.
Kao da je požar došao po svoje
I uzeo sve što mu je potrebno.
Ali niko nije izlazio iz mutnih kuća.
Ili iz nemih solitera.
Čak ni večernji zvuk zvona
Nije davao nadu,
Čak ni huk vetra
Nije nudio objašnjenje.

RAZLOZI

Nema razloga za očaj.
Dobro je kako će biti.
U gradu su upaljena svetla.
Most stoji na reci
Kao da reka teče ispod njega.
Nepoznati ljudi dolaze
U poznate zemlje.
Poznati ljudi postaju nepoznati.
I niko nije izmaknut,
Ni ravnodušan.
Nema razloga za očaj.

SAM

Čovek najlakše ostaje sam,
Bez dodira,
Pogotovu kada je
Pomešan s drugima,
Dok prisni odlaze
Sigurnim koracima,
Dok vetar duva
Oko njega.

NOVI ŽIVOT

Sećate li se trenutaka
U kojima se menjao vaš život?
Činilo se konačno:
Novi život, nove stvari.
Kao da nije bilo ono čega nema.
Trebalo je živeti
S novim iskustvom,
Pomiren s drugima
Kada već nije moguć
Mir sa sobom.
Sve dok u trenutku
Život ne postane nešto drugo.
Čini se konačno.

MESTO NA KOME STOJIM

Svaka ljubav je neuzvrćena.
Nijedna priča nema kraj.
Vesti javljaju da vesti nisu tačne.
Nestalo je mesto s koga smo krenuli.
Nemam gde da se vratim,
A negde bi se trebalo vratiti.
Mesto na kome stojim osvaja voda.
Kao da je sve voda odnela.

TIHA ZVERKO PODNEVA

Uspavani dane, jesenja naviko,
Potrebo za ljudskim glasom i dodirom,
Tiha zverko podneva,
Tako razumna u svojoj svrsi
I u uvek gipkom koraku,
Onemoćala zvezdo, tvoje je prošlo,
Knjigo izuzeta iz ruku i očiju,
Daleko od pripremljene beležnice,
Sve kraći dani, sve duže nesanice,
Sinkopo između dva udaha
Proređenog vazduha,
Uspavani dane, jesenja naviko.
I tišino između dva noćna koraka.

ELEMENTI

Stvarnost je zaposela prostor poezije.
Pregazila je reku
O čijoj su nepristupačnosti
Govorili zamoreni plivači.
Na drugoj obali istražuju se
Elementi za opstanak.
Zemlja gubi težinu
U očima naslednika.
Oko vatri su zamrli razgovori.
Vazduh postaje provodljivi samoglasnik.
Voda klizi po nesigurnim dlanovima.
Zajedno sa tragovima snova
Nastalim pre izranjanja
U stvarnost.

SEĆANJA SU PRIČA ZA SEBE

Sećanja su priča za sebe.
Svega se sećam,
Sada kada je prošlo
I kada tome što je prošlo
Pozajmljujem svoj glas,
Svoj lik i nekoliko načina buđenja.
Nekoliko načina povratka u svet
Načet zlobom, hirovima,
Kreditnom krizom i trkom
U kojoj su zaboravljeni
Početak i kraj,
Učesnici i posmatrači.
Među gnevne glasove
U kojima nema razuma.
Među razumne glasove
U kojima ima premalo strasti.
Sećanja su priča za sebe.
Ničega se ne sećam.
Ništa nije postalo priča
U kojoj bi se našao mir.

IZLAZAK

Izlazim u dnevnu svetlost.
Iza mene su dani provedeni u sobnom svetlu.
Glasovi koji su se podizali u nekom pitanju
Ili u poverljivom smehu
Zamenjeni su brzim glasovima jutra,
Željnim da otklone sanjivost.
Tako je okončano dvodnevno primirje,
Sklopljeno bez nade u trajnost,
Sa verom da u privremenom nastaju
Poželjni oblici života.
Počinje nedelja, važnija od svih
Nedelja koje joj prethode
I već sada narušenog dostojanstva.
U očima dana koji će doći.